

ΣΑΡΑ ΤΖ. ΜΑΑΣ

Η Νο 1 ΕΥΠΩΛΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES* ΚΑΙ *USA TODAY*

ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΟΜΙΧΛΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ 24 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΒΙΒΛΙΟ 2

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A COURT OF MIST AND FURY
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Νέα Υόρκη 2016
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οργή και ομίχλη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah J. Maas
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Katie Everson, John Candell
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα, Ραλλού Ρουχωτά

© Sarah J. Maas, 2016
Published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Adrian Dadich & Mick Wiggins, 2016
© Χάρτη: Kelly de Groot, 2016
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2281-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2282-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΑΡΑ ΤΖ. ΜΑΑΣ

ΟΡΓΗ
ΚΑΙ
ΟΜΙΧΛΗ

*Μετάφραση:
Έλλη Συλογίδου*

*Για τον Τζος και την Άννι –
τη δική μου Αυλή των Ονείρων*

Πρίθιαν

Χάιμπερν

Ίσως να ήμουν ανέκαθεν σκάρτη και σκοτεινή κατά βάθος.

Ίσως κάποιος που είχε γεννηθεί σωστός και καλός να είχε αφήσει κατά μέρος το ξιφίδιο από φλαμουριά και να είχε προτιμήσει τον θάνατο από αυτό που ξεδιπλωνόταν τώρα μπροστά μου.

Αίματα παντού.

Χρειάστηκε να καταβάλω προσπάθεια για να κρατώ το ξιφίδιο στη χούφτα μου, καθώς το μουσκεμένο από τα αίματα χέρι μου έτρεμε, όπως ράγιζα σιγά σιγά, την ώρα που το πτώμα του νεαρού σε ηλικία ξωτικού άρχιζε ήδη να κρυώνει, όπως κειτόταν μπροστά μου, στο μαρμαρένιο δάπεδο.

Δεν μπορούσα να αφήσω τη λεπίδα ούτε να κάνω βήμα από το σημείο όπου στεκόμουν, μπροστά του.

«Ωραία», γουργούρισε η Αμαράνθα, καθισμένη στον θρόνο της. «Ξανά».

Ακόμη ένα ξιφίδιο από ξύλο φλαμουριάς περίμενε και ακόμη ένα ξωτικό γονάτιζε. Θηλυκό.

Ήξερα τα λόγια που θα έλεγε. Την προσευχή που θα απήγγελλε.

Ήξερα πως θα την έσφαζα όπως είχα σφάξει τον νεαρό μπροστά μου.

Προκειμένου να τους λυτρώσω όλους, να λυτρώσω τον Τάμλιν, θα το έκανα.

Ήμουν η σφαγέας αθώων και η σωτήρας ενός κόσμου.

«Όποτε είσαι έτοιμη, γλυκιά μου Φείρα», ψιθύρισε η Αμαράνθα, ενώ τα βαθυκόκκινα μαλλιά της γυάλιζαν, έντονα σαν το αίμα που έβαφε τα χέρια μου, το μαρμάρινο δάπεδο.

Φόνισσα. Σφαγέας. Τέρας. Ψεύτρα. Άτιμη.

Δεν ήμουν σίγουρη ποια είχα κατά νου. Η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα σε εμένα και στη βασίλισσα είχε θολώσει προ πολλού.

Τα δάχτυλά μου λύθηκαν γύρω από το ξιφίδιο και η λεπίδα έπε-

σε κάτω, τινάζοντας πιτσιλιές, όπως συναντούσε την όλο και μεγαλύτερη λίμνη αίματος. Μερικές σταγόνες έπεσαν πάνω στις φθαρμένες μπότες μου – απομεινάρια μιας θνητής ζωής τόσο μακρινής, που θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν ένα από τα όνειρα που έβλεπε ο ταραγμένος νους μου εκείνους τους τελευταίους μήνες.

Στράφηκα προς το μέρος της θηλυκής που περίμενε να πεθάνει, με την κουκούλα να κρέμεται πάνω στο κεφάλι της, το λυγερό κορμί της σταθερό. Έτοιμη να υποδεχτεί το τέλος που της επιφύλασσα, να θυσιαστεί.

Άπλωσα το χέρι για να πιάσω το δεύτερο φλαμουρένιο ξιφίδιο που περίμενε ακουμπισμένο πάνω σε ένα μαύρο βελούδινο μαξιλάρι, και ένιωσα τη λαβή του παγωμένη μέσα στη ζεστή, ιδρωμένη χούφτα μου. Οι φύλακες κατέβασαν απότομα την κουκούλα της.

Αναγνώρισα το πρόσωπο που αποκαλύφθηκε.

Αναγνώρισα τα γκριζογάλανα μάτια, τα χρυσοκάστανα μαλλιά, τα γεμάτα χείλη και τα έντονα ζυγωματικά. Αναγνώρισα τα αυτιά, που στο μεταξύ είχαν τεντώσει ελαφρά, τα άκρα που είχαν σμιλευτεί, πλασμένα με δύναμη, ενώ οι όποιες ανθρώπινες ατέλειες είχαν λειανθεί από την ελαφριά λάμψη της αθανασίας.

Αναγνώρισα το κενό, την απόγνωση, τη διαφθορά που έσταξε από εκείνο το πρόσωπο.

Τα χέρια μου δεν έτρεμαν καθώς έστρεφα το ξιφίδιο.

Καθώς γράπωνα τον όμορφο ώμο και κάρφωνα το βλέμμα μου πάνω σε εκείνο το μισητό πρόσωπο, το... δικό μου πρόσωπο.

Την επόμενη στιγμή βύθισα το ξιφίδιο στην καρδιά μου που περιέμενε.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

Έκανα εμετό μέσα στη λεκάνη της τουαλέτας, αγκαλιάζοντας τις δροσερές πλευρές της και πασχίζοντας να συγκρατήσω τους ήχους των σπασμών μου.

Το σεληνόφως απλωνόταν στο πελώριο μαρμάρινο λουτρό κι ήταν το μόνο φως στον χώρο, καθώς αφηνόμουν βουβά και ολοκληρωτικά στην αηδία.

Ο Τάμλιν δε σάλεψε την ώρα που τινάχτηκα από τον ύπνο μου. Και όταν δεν κατάφερα να ξεχωρίσω το σκοτάδι του δωματίου μου από την ατέρμονη νύχτα των μπουντρουμιών της Αμαράνθα, όταν ο κρύος ιδρώτας που με έλουξε είχε την ίδια αίσθηση με το αίμα εκείνων των ξωτικών, έτρεξα αλαφιασμένη στο λουτρό.

Συμπλήρωνα δεκαπέντε λεπτά εδώ μέσα, περιμένοντας να κοπάσουν οι σπασμοί, να ξεθυμάνει το τρέμουλο και να οβήσει σαν τα κύματα στην άκρη της λίμνης.

Έγερνα λαχανιασμένη πάνω από τη λεκάνη, μετρώντας κάθε ανάσα μου.

Ένας εφιάλτης ήταν, τίποτε άλλο. Ένας από τους πολλούς εφιάλτες που με στοιχειωναν τώρα πια, στον ύπνο και τον ξύπνιο μου.

Είχαν περάσει τρεις μήνες από τη στιγμή που βρέθηκα Κάτω από το Βουνό. Τρεις μήνες προσαρμογής στο θάνατο σώμα μου, σε έναν κόσμο που πάσχιζε να ανασυνταχτεί, να επουλώσει τις πληγές που του είχε προκαλέσει η Αμαράνθα.

Εστίασα στην αναπνοή μου... εισπνοή από τη μύτη, εκπνοή από το στόμα. Ξανά και ξανά.

Όταν μου φάνηκε πως δεν είχα πια κάτι άλλο να βγάλω, σηκώθηκα από τη λεκάνη... όμως δεν απομακρύνθηκα. Ως τον διπλανό τοίχο πήγα, κοντά στο ραγισμένο παράθυρο, εκεί από όπου μπορούσα να δω τον νυχτερινό ουρανό, εκεί όπου το αεράκι θα κατάφερνε

να χαϊδέψει το πρόσωπό μου, που κολλούσε από τον ιδρώτα. Έγειρα το κεφάλι μου πάνω στον τοίχο, κόλλησα τις παλάμες μου στο κρύο μαρμαρίνο πάτωμα. Ήταν αληθινό.

Όλο αυτό ήταν αληθινό. Είχα επιβιώσει· είχα καταφέρει να ξεφύγω.

Εκτός κι αν ήταν πάλι όνειρο... ένα όνειρο μέσα στην παραζάλη του πυρετού μου, στα μπουντρούμια της Αμαράνθα, και είχα ξυπνήσει πάλι σε εκείνο το κελί και...

Έσφιξα τα δάχτυλά μου πάνω στο στήθος μου. Αληθινό. Αληθινό! Πρόφερα βουβά τις λέξεις.

Κι αυτό συνέχισα να κάνω, ώσπου μπόρεσα να τραβήξω τις παλάμες από τα πόδια μου και να σηκώσω το κεφάλι μου. Ο πόνος περόνιασε τα χέρια μου...

Κάπως, χωρίς να το καταλάβω, είχα σφίξει τις γροθιές μου τόσο πολύ, που τα νύχια μου κόντευαν να τρυπήσουν την επιδερμίδα μου.

Αθάνατη δύναμη... μάλλον κατάρα παρά δώρο. Επί τρεις μέρες από τη στιγμή που επέστρεψα εδώ, στράβωσα και δίπλωσα κάθε μαχαιροπίρουνο που ακούμπησα, σκόνταψα εκατοντάδες φορές προσπαθώντας να συνηθίσω τα μακρύτερα και ταχύτερα πόδια μου, σε σημείο που η Άλις απομάκρυνε κάθε αναντικατάστατο αντικείμενο από τα δωμάτιά μου (είχε ενοχληθεί ιδιαίτερα όταν έπεσα πάνω σε ένα τραπέζι όπου έστεκε ένα βάζο οκτακοσίων ετών), ενώ μετέτρεψα σε θρύψαλα όχι μία, όχι δύο, πέντε γυάλινες πόρτες, αλλά και μόνο κλείνοντάς τες κατά λάθος με υπερβολική δύναμη.

Ανασαίνοντας από τα ρουθούνια μου, έλυσα τα δάχτυλά μου.

Το δεξί χέρι μου ήταν άηικτο, λείο. Υποδειγματικό χέρι ξωτικού.

Έφερα το αριστερό μου χέρι από πάνω, παρατήρησα τους έλικες από σκούρο μελάνι που κάλυπταν τα δάχτυλά μου, τον καρπό και τον πήχη μου, φτάνοντας ως τον αγκώνα, σαν να ρουφούσαν το σκοτάδι του δωματίου. Το μάτι που είχε χαραχτεί στο κέντρο της παλάμης μου έμοιαζε να με παρακολουθεί, ψύχραιμο και πονηρό σαν μάτι γάτας, και η αμυγδαλωτή ιριδιά του έμοιαζε φαρδύτερη απ' ό,τι νωρίτερα την ίδια μέρα. Σαν να είχε προσαρμοστεί στο λιγοστό φως, όπως θα έκανε ένα οποιοδήποτε μάτι.

Το αγριοκοίταξα.

Αγριοκοίταξα όποιον μπορεί να με παρακολουθούσε μέσα από εκείνο το τατουάζ.

Δεν είχα κανένα νέο από τον Ρις αυτούς τους τρεις μήνες που βρισκόμουν εδώ. Ούτε το παραμικρό. Δεν είχα τολμήσει να ρωτήσω τον Τάμλιν ή τον Λούσιεν ή οποιονδήποτε άλλον, από φόβο πως θα προσκαλούσα έτσι τον Άρχοντα της Αυλής της Νύχτας, θα του θύμιζα την αφελή συμφωνία που είχα κλείσει μαζί του Κάτω από το Βουνό: να περνά μία εβδομάδα μαζί του κάθε μήνα κι εκείνος, σε αντάλλαγμα, θα με γλίτωνε από τον θάνατο.

Όμως, ακόμη κι αν γινόταν κάποιο θαύμα και ο Ρις ξεχνούσε τη συμφωνία μας, εγώ δε θα μπορούσα ποτέ να την ξεχάσω. Ούτε και ο Τάμλιν, ο Λούσιεν ή και οποιονδήποτε άλλος. Ήταν αδύνατον με το τατουάζ.

Ακόμη κι αν ο Ρις στο τέλος... ακόμη κι αν δεν είχε αποδειχτεί ακριβώς εχθρός.

Για τον Τάμλιν, ναι. Για κάθε Αυλή που υπήρχε ολόγυρα, ναι. Ελάχιστοι ήταν εκείνοι που διέσχιζαν τα σύνορα της Αυλής της Νύχτας και επέστρεφαν ζωντανοί για να περιγράψουν τι είδαν. Κανείς δε γνώριζε τι πραγματικά υπήρχε εκεί, στο βορειότερο άκρο της Πρίθιαν.

Βουνά, σκοτάδι, αστέρια και θάνατος.

Όμως δεν είχα αισθανθεί εχθρός του Ρίσαντ την τελευταία φορά που του είχα μιλήσει, στον απόηχο της ήττας της Αμαράνθα. Δεν είχα φανερώσει σε κανέναν εκείνη τη συνάντηση, όσα μου είχε πει, όσα του είχα εξομολογηθεί.

Να χαίρεσαι για την ανθρώπινη καρδιά σου, Φείρα. Να λυπάσαι εκείνους που δεν αισθάνονται το παραμικρό.

Έσφιξα τα δάχτυλά μου σε γροθιά, θέλοντας να μπλοκάρω εκείνο το μάτι, το τατουάζ. Ξεδίπλωσα τα πόδια μου και τράβηξα το καζανάκι της λεκάνης, προτού φτάσω ως τον νιπτήρα για να ξεπλύνω το στόμα μου και ύστερα να πλύνω το πρόσωπό μου.

Ευχόμουν να μην αισθανόμουν το παραμικρό.

Ευχόμουν η ανθρώπινη καρδιά μου να είχε αλλάξει μαζί με τον υπόλοιπο εαυτό μου, να είχε μεταμορφωθεί σε αθάνατο μάρμαρο. Ήταν προτιμότερο, σε σχέση με το ρημαγμένο απομεινάρι που ήταν τώρα, ένα κομμάτι σκοταδιού που με πότιζε φαρμάκι.

Ο Τάμλιν εξακολουθούσε να κοιμάται, καθώς επέστρεψα αθόρυβα στο σκοτεινό υπνοδωμάτιο· το γυμνό του σώμα, απλωμένο στο στρώμα. Για μια στιγμή αρκέστηκα να θαυμάζω τους δυνατούς μυς της ράχης του, που το σεληνόφως έμοιαζε να χαϊδεύει, τα χρυσαφέ-

νια μαλλιά του, ανακατωμένα από τον ύπνο και από τα δάχτυλά μου που είχαν περάσει μέσα τους την ώρα που κάναμε έρωτα, νωρίτερα εκείνη τη νύχτα.

Για εκείνον τα είχα κάνει όλα αυτά... για εκείνον ευχαρίστως είχα ρημάξει τον εαυτό μου και την αθάνατη ψυχή μου.

Και τώρα είχα να περάσω μια αιωνιότητα συντροφιά με τις αποφάσεις μου.

Προχώρησα στο κρεβάτι· κάθε βήμα βαρύτερο, δυσκολότερο. Τα σεντόνια, στο μεταξύ, είχαν κρυώσει και στεγνώσει, οπότε ξάπλωσα κολλώντας την πλάτη μου πάνω του και τυλίγοντας τα μπράτσα μου γύρω από τον εαυτό μου. Η αναπνοή του ήταν βαθιά, ήσυχη. Όμως με τα καινούργια... αυτιά μου κάποιες φορές αναρωτιόμουν αν άκουσα την ανάσα του να σκαλώνει προς στιγμήν. Ποτέ μου δεν έβρισκα το θάρρος να τον ρωτήσω αν ήταν ξύπνιος. Ποτέ δεν ξυπνούσε όταν οι εφιάλτες με άρπαζαν από τον ύπνο μου· ποτέ δεν ξυπνούσε όσο εγώ ξερονούσα τα άντερά μου τη μια νύχτα μετά την άλλη. Αν ήξερε ή αν άκουγε, δεν έκανε ποτέ το παραμικρό σχόλιο.

Ήξερα πως παρόμοια όνειρα του στερούσαν τον ύπνο με την ίδια συχνότητα που έχανα κι εγώ τον δικό μου. Την πρώτη φορά που συνέβη ξύπνησα και δοκίμασα να του μιλήσω. Όμως εκείνος αποτίναξε το άγγιγμά μου, η επιδερμίδα του κολλούσε από τον ιδρώτα, και μεταμορφώθηκε σε εκείνο το μαλλιαρό θηρίο με κέρατα, μακριά δόντια και γαμπά νύχια. Πέρασε την υπόλοιπη νύχτα ξαπλωμένος στα πόδια του κρεβατιού, παρακολουθώντας την πόρτα και τα παράθυρα που κάλυπταν έναν ολόκληρο τοίχο.

Από τότε είχε περάσει πολλές νύχτες σαν κι εκείνη.

Κουλουριασμένη στο κρεβάτι, έφερα την κουβέρτα ψηλότερα, λαχταρώντας να νιώσω τη ζεστασιά της κόντρα στην ψύχρα της νύχτας. Είχαμε καταλήξει σε μια άρρητη συμφωνία – να μην επιτρέψουμε στην Αμαράνθα να νικήσει, αναγνωρίζοντας ότι εξακολουθούσε να μας βασανίζει στον ύπνο και τον ξύπνιο μας.

Ήταν ευκολότερο να μη χρειάζονται εξηγήσεις, άλλωστε· να μη χρειάζεται να του πω πως, παρότι τον είχα λυτρώσει, παρότι είχα λυτρώσει τον λαό του και ολόκληρη την Πρίθιαν από την Αμαράνθα, είχα διαλύσει τον εαυτό μου.

Και δεν πίστευα πως μια αιωνιότητα θα ήταν αρκετή για να επανέλθω.

«Έλω να πάω».

«Όχι».

Σταύρωσα τα μπράτσα μου, κρύβοντας τη σημαδεμένη παλάμη μου κάτω από τον δεξιό δικέφαλό μου, και άπλωσα ελαφρά τα πόδια μου, στυλώνοντάς τα στο χωμάτινο πάτωμα των στάβλων. «Έχουν περάσει τρεις μήνες. Δεν έχει συμβεί το παραμικρό και το χωριό δεν απέχει ούτε οκτώ χιλιόμετρα...»

«Όχι». Ο πρωινός ήλιος έριχνε άπλετο φως μέσα από τις πόρτες του στάβλου, κάνοντας τα χρυσαφένια μαλλιά του Τάμλιν να λάμπουν, την ώρα που εκείνος τέλειωνε με το δέσιμο των θηκαριών στα οποία είχε περασμένα τα ξιφιδιά του, σπauρώνοντάς τα πάνω στο στήθος του. Το πρόσωπό του –τραχιά γοιτηευτικό, ακριβώς έτσι όπως το ονειρευόμουν όλους εκείνους τους ατελείωτους μήνες που φορούσε μάσκα– ήταν αποφασιστικό, τα χείλη του σχημάτιζαν μια λεπτή γραμμή.

Πίσω του, καθισμένος ήδη πάνω στο γκριζο πιτσιλωτό άλογό του, μαζί με ακόμη τρεις υπασπιστές, ο Λούσιεν μού έγνεψε αρνητικά, βουβά, προειδοποιώντας με, ενώ το μεταλλικό μάτι του μισόκλεινε. *Μην τον πιέξεις*, ήταν σαν να μου έλεγε.

Όμως, καθώς ο Τάμλιν τραβούσε προς το σημείο όπου τον περίμενε ήδη σελωμένο το μαύρο άτι του, εγώ έσφιξα τα δόντια και τον ακολούθησα με φούρια. «Το χωριό χρειάζεται κάθε δυνατή βοήθεια».

«Κι εμείς εξακολουθούμε να κυνηγάμε τα θηρία της Αμαράνθα», αποκρίθηκε εκείνος, καθώς καβαλούσε το άλογό του με μια αβίαστη κίνηση. Ήταν φορές που αναρωτιόμουν αν ο ρόλος των αλόγων ήταν απλά να διατηρούν μια επίφαση ευγένειας... κανονικότητας. Αν υπήρχαν για να μπορεί να καμώνεται πως δεν ήταν ικανός να τρέξει ταχύτερα απ' ό,τι εκείνα. Τα πράσινα μάτια του έμοιαζαν με φλούδες

πάγου καθώς το άλογο άρχισε να βαδίζει. «Δε μου περισσεύουν φρουροί για να σε συνοδεύσουν».

Τίναξα το χέρι και άρπαξα τα χαλινάρια. «Δε χρειάζομαι συνοδό». Η γροθιά μου έσφιξε το δέρμα, καθώς τραβούσα και σταματούσα το άλογο, έτσι που το χρυσό δαχτυλίδι γύρω από το δάχτυλό μου –μαζί με το καρέ σμαράγδι που έλαμπε πάνω του– γυάλισε στον ήλιο.

Είχαν περάσει δύο μήνες από τη στιγμή που ο Τάμλιν μού έκανε πρόταση – δύο μήνες που ήμουν αναγκασμένη να υπομένω παρουσιάσεις για τον στολισμό με άνθη, για τα ρούχα, πώς θα κάθονταν οι καλεσμένοι και τι θα τους σερβίραμε. Είχα καταφέρει να κάνω ένα μικρό διάλειμμα πριν από μία εβδομάδα, χάρη στη Χειμερινή Ισημερία, αν και στην πράξη αντάλλαξα τις έγνοιες για τις δαντέλες και τα μετάξια με την επιλογή αειθαλών στεφανιών και γιrolαντών. Τουλάχιστον, όμως, ήταν ένα διάλειμμα.

Τρεις μέρες με άφθονο φαγητό και ποτό, με μικρές ανταλλαγές δώρων, που κορυφώθηκαν με μια μακρά και μάλλον κουραστική τελετή στους λόφους, στη διάρκεια της μεγαλύτερης νύχτας, προκειμένου να περάσουμε από τη μια χρονιά στην επόμενη, καθώς ο ήλιος πέθαινε και αναγεννιόταν. Ή κάτι τέτοιο. Ο εορτασμός μιας χειμερινής γιορτής σε έναν τόπο όπου επικρατούσε μονίμως άνοιξη δεν είχε βοηθήσει ιδιαίτερα ώστε να βελτιωθεί η διάθεσή μου.

Δεν είχα παρακολουθήσει με ιδιαίτερη προσοχή τις εξηγήσεις σχετικά με την προέλευσή της, μα και τα ίδια τα ξωτικά έμοιαζαν να διαφωνούν για το κατά πόσο είχε προκύψει από την Αυλή του Χειμώνα ή από την Αυλή της Μέρας. Και οι δύο πλέον τη διεκδικούσαν ως την ιερότερη γιορτή τους. Το μόνο που ήξερα ουσιαστικά ήταν πως είχα αναγκαστεί να υπομείνω δύο τελετές: μία με τη δύση του ήλιου, σηματοδοτώντας την έναρξη εκείνης της ατελείωτης νύχτας με τα δώρα, τους χορούς και το ποτό προς τιμήν του θανάτου του παλιού ήλιου, και μία δεύτερη, την επόμενη αυγή, κατά την οποία, με βλέμμα θολό και πονεμένα πόδια, στάθηκα για να καλωσορίσω την αναγέννηση του ήλιου.

Λες και δεν έφτανε η ορθοστασία που με είχε φάει μπροστά στους συγκεντρωμένους αυλικούς και στα κατώτερα ξωτικά όση ώρα ο Τάμλιν επιδιόταν σε αμέτρητες προσπάθειες και χαιρετισμούς. Το ότι τα γενέθλιά μου ήταν εκείνη τη μακρύτερη νύχτα του χρόνου ήταν ένα γεγονός που είχα φρόντισα να μην αναφέρω σε κανέναν. Άλλωστε, αρκετά δώρα είχα πάρει και ήταν βέβαιο πως με περίμεναν ακόμη

πολλά τη μέρα του γάμου μου. Δε μου χρειάζονταν τόσα πράγματα.

Πλέον, με χώριζαν μόλις δύο εβδομάδες από την τελετή. Αν δεν έφευγα από το αρχοντικό, αν δεν εξασφάλιζα μια μέρα για να κάνω κάτι άλλο από το να ξοδεύω τα χρήματα του Τάμλιν και να αποτελώ αντικείμενο λατρείας...

«Σε παρακαλώ. Δυσκολεύονται τόσο να ορθοποδήσουν. Θα μπορούσα να κυνηγήσω για λογαριασμό τους, να φέρω τροφή στους χωρικούς...»

«Δεν είναι ασφαλές», είπε ο Τάμλιν, προτρέποντας το άλογό του να βαδίζει πάλι. Το τρίχωμα του ζώου γυάλιζε σαν μαύρος καθρέφτης, ακόμη και στη σκιά των στάβλων. «Ιδίως για σένα».

Αυτό έλεγε κάθε φορά που διαφωνούσαμε για το συγκεκριμένο θέμα· κάθε φορά που τον ικέτευα να με αφήσει να πάω στο γειτονικό χωριό των ξωτικών και να βοηθήσω στην αποκατάσταση όλων αυτών που είχε καταστρέψει η Αμαράνθα τόσα χρόνια τώρα.

Τον ακολούθησα στη φωτεινή, ανέφελη μέρα έξω από τους στάβλους, ενώ το χορτάρι που κάλυπτε τους γύρω λόφους έμοιαζε να λιχνίζεται στο απαλό αεράκι. «Ο κόσμος θέλει να επιστρέψει, θέλουν ένα μέρος για να ζήσουν...»

«Αυτοί ακριβώς είναι που σε θεωρούν ευλογία, σημάδι σταθερότητας. Αν σου συνέβαινε κάτι...» Διέκοψε απότομα τη φράση του και σταμάτησε το άλογό του στο χείλος του χωμάτινου μονοπατιού που θα τον οδηγούσε προς τις ανατολικές παρυφές του δάσους, ενώ λίγα μέτρα παραπέρα τον περίμενε ο Λούσιεν. «Είναι μάταιο να ξαναφτιάχνεται το οτιδήποτε, τη στιγμή που τα πλάσματα της Αμαράνθα λυμαίνονται την περιοχή και τα καταστρέφουν ξανά».

«Τα φυλαχτά έχουν ενεργοποιηθεί...»

«Κάποια πλάσματα πρόλαβαν και τρύπωσαν προτού αποκατασταθούν τα φυλαχτά. Μόλις χθες ο Λούσιεν κυνήγησε και έπιασε πέντε νάγκα».

Γύρισα απότομα και κοίταξα τον Λούσιεν, ο οποίος μόρφασε. Δε μου το είχε πει στο φαγητό χθες το βράδυ. Αντίθετα, μου είπε ψέματα, όταν τον ρώτησα γιατί κούτσαινε. Το στομάχι μου ανακατεύτηκε... όχι μόνο για το ψέμα, αλλά και στο άκουσμα των... νάγκα. Ήταν φορές που ονειρευόμουν ότι το αίμα τους με έλουζε καθώς τα σκότωνα, τα μοχθηρά, φιδίσια πρόσωπά τους καθώς επιχειρούσαν να με ρημάξουν στο δάσος.

«Δεν μπορώ να κάνω αυτό που πρέπει, αν ανησυχώ μήπως δεν είσαι ασφαλής», είπε ο Τάμλιν σιγανά.

«Φυσικά και θα είμαι ασφαλής». Ως ξωτικό, με τη δύναμη και την ταχύτητά μου, θα είχα σοβαρές πιθανότητες να ξεφύγω, αν συνέβαινε κάτι.

«Σε παρακαλώ... σε παρακαλώ, κάνε μου αυτή τη χάρη», είπε ο Τάμλιν, όπως χάιδευε τον μυώδη λαιμό του αλόγου του, την ώρα που εκείνο χλιμίντριζε με ανυπομονησία. Οι άλλοι είχαν στρέψει ήδη τα άλογά τους σε έναν χαλαρό καλπασμό και οι πρώτοι έφταναν ήδη στις σκιές του δάσους. Ο Τάμλιν έγνεψε με το πιγούνι του προς το αλαβάστρινο αρχοντικό που υψωνόταν πίσω μου. «Είμαι βέβαιος πως υπάρχουν δουλειές για να βοηθήσεις στο σπίτι. Αλλιώς, θα μπορούσες να ζωγραφίσεις. Να δοκιμάσεις εκείνο το καινούργιο σετ που σου χάρισα για τη Χειμερινή Ισημερία».

Το μόνο που με περίμενε στο σπίτι ήταν ακόμα περισσότερα σχέδια για τον γάμο, καθώς η Άλις είχε αρνηθεί να με αφήσει να κάνω το παραμικρό η ίδια. Όχι λόγω του τι σήμαινα για τον Τάμλιν ή του τι θα του γινόμουν σε πολύ λίγο, αλλά... λόγω όσων είχα κάνει για την ίδια, για τα αγόρια της, για τη χώρα. Την ίδια στάση τηρούσαν και όλοι οι άλλοι υπηρέτες· μάλιστα, ορισμένοι εξακολουθούσαν να αναφωνούν από ευγνωμοσύνη κάθε φορά που με συναντούσαν στους διαδρόμους. Όσο για τη ζωγραφική...

«Εντάξει», είπα αναστενάζοντας. Πίεσα τον εαυτό μου να τον κοιτάξει στα μάτια, να χαμογελάσει. «Να προσέχεις», συμπλήρωσα και το εννοούσα ειλικρινά. Η σκέψη πως πήγαινε εκεί έξω, πως κυνηγούσε τα τέρατα που άλλοτε υπηρετούσαν την Αμαράνθα...

«Σ' αγαπώ», είπε ο Τάμλιν σιγανά.

Έγνεψα καταφατικά και μουρμούρισα το ίδιο, καθώς εκείνος κάλπαζε χαλαρά προς το σημείο όπου ο Λούσιεν εξακολουθούσε να περιμένει, ελαφρώς συνοφρυωμένος τώρα πια. Δεν τον ακολούθησα με το βλέμμα μου καθώς χανόταν στο βάθος.

Δε βιάστηκα να κατευθυνθώ προς τα πυξάρια των κήπων, εκεί όπου τα ανοξιάτικα πουλιά τιτίβιζαν χαρωπά και τα χαλίκια τρίβονταν κάτω από τα λεπτεπίλεπτα παπούτσια μου.

Σιχαινόμουν τα φωτεινά ρούχα που είχαν μετατραπεί σε καθημερινή στολή μου, όμως δε μου έκανε καρδιά να το πω στον Τάμλιν, όχι τη στιγμή που εκείνος μου είχε αγοράσει τόσο πολλά, όχι τη στιγμή

που έδειχνε τόσο χαρούμενος όταν με έβλεπε να τα φοράω· όχι τη στιγμή που τα λόγια του δεν απείχαν πολύ από την αλήθεια. Τη μέρα που θα φορούσα το παντελόνι και το σακάκι μου, τη μέρα που θα στολιζόμουν με όπλα λες και ήταν φίνια κοσμήματα, θα έστελνα ένα ξεκάθαρο μήνυμα σε όλο τον τόπο. Έτσι, έβαζα τα φορέματα και άφηνα την Άλις να μου χτενίζει τα μαλλιά, αν μη τι άλλο για να εξασφαλίζω στους γύρω μου μια κάποια αίσθηση γαλήνης και παρηγοριάς.

Τουλάχιστον ο Τάμλιν δεν είχε αντιρρήσεις για το ξιφίδιο που κουβαλούσα πάνω μου, κρεμασμένο από μια ζώνη καρφωμένη με πολύτιμα πετράδια. Όπλο και ζωνάρι ήταν δώρα του Λούσιεν – το ξιφίδιο στη διάρκεια των μηνών πριν από την αναμέτρηση με την Αμαράνθα, η ζώνη στις εβδομάδες μετά την πτώση της, τότε που κουβαλούσα το ξιφίδιο, μαζί με πολλά ακόμη, όπου κι αν πήγαινα. *Τουλάχιστον να δείχνεις κομψή, αν είναι να κυκλοφορείς οπλισμένη ως τα δόντια*, μου είχε πει.

Όμως, ακόμη κι αν περνούσα εκατό χρόνια σταθερότητας, αμφέβαλλα ότι θα κατάφερνα να ξυπνήσω μια μέρα και να μη ζωστώ το ξιφίδιο.

Εκατό χρόνια.

Είχα τόσο καιρό στη διάθεσή μου, αιώνες μπροστά μου. Αιώνες με τον Τάμλιν, αιώνες σε αυτόν τον πανέμορφο, ήσυχο τόπο. Ίσως κάποια στιγμή να έβαζα τον εαυτό μου σε μια σειρά. Ίσως όχι.

Κοντουστάθηκα μπροστά στα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στο σπίτι, που καλυπτόταν από τριαντάφυλλα και κισσούς, και έριξα μια ματιά προς τα δεξιά, προς τον φροντισμένο ροδόκηπο και τα παράθυρα που υψώνονταν ακριβώς πίσω του.

Είχα πατήσει το πόδι μου σε εκείνο το δωμάτιο –το παλιό μου στούντιο ζωγραφικής– μόλις μία φορά, όταν γύρισα πρώτη φορά εδώ.

Και όλοι εκείνοι οι πίνακες, όλα εκείνα τα υλικά, όλοι εκείνοι οι λευκοί καμβάδες που με περίμεναν να ξεδιπλώσω πάνω τους τις ιστορίες μας, τα συναισθήματα και τα όνειρά μας... με είχαν αηδιάσει.

Είχα φύγει από το δωμάτιο μόλις λίγες στιγμές αργότερα και από τότε δεν επέστρεψα.

Είχα πάψει να καταγράφω χρώματα, αισθήσεις και υφές, είχα πάψει να τους δίνω σημασία. Μετά βίας κατάφερνα να στρέφω το βλέμμα μου στους πίνακες που κρέμονταν ήδη μέσα στο αρχοντικό.

Μια γλυκιά γυναικεία φωνή τραγούδησε το όνομά μου πίσω από

τις ανοιχτές πόρτες του αρχοντικού, οπότε οι σφιγμένοι ώμοι μου κάπως χαλάρωσαν.

Ήταν η Ιάνθη. Πρωθιέρεια, ξωτικό ευγενικής καταγωγής και παιδική φίλη του Τάμλιν, που είχε αναλάβει να βοηθήσει στον σχεδιασμό των γαμήλιων εορτασμών.

Επίσης η ίδια είχε βάλει σκοπό να λατρεύει τόσο εμένα όσο και τον Τάμλιν, λες και ήμασταν νεόκοποι θεοί, ευλογημένοι και επιλεγμένοι από την ίδια τη Μαριμίτα.

Όμως δεν παραπονιόμουν, όχι τη στιγμή που η Ιάνθη γνώριζε τους πάντες μέσα και έξω από την Αυλή. Στεκόταν στο πλευρό μου σε εκδηλώσεις και δείπνα, τροφοδοτώντας με με πληροφορίες για όλους τους παρισταμένους, και ήταν ο βασικός λόγος που κατάφερα να επιβιώσω από την εορταστική δίνη της Χειμερινής Ισημερίας. Άλλωστε, εκείνη χοροστατούσε στις διάφορες τελετές κι εγώ ήμουν κάτω παραπάνω από πρόθυμη να την αφήσω να διαλέξει τι είδους στεφάνια και γιρλάντες θα στόλιζαν το αρχοντικό και τους κήπους, τι σερβίτσια θα συνόδευαν κάθε γεύμα.

Πέρα από αυτό... παρότι ο Τάμλιν ήταν εκείνος που πλήρωνε για τις καθημερινές φορεσιές μου, η Ιάνθη ήταν αυτή που τις επέλεγε. Ήταν η καρδιά του λαού της, χρωσμένη από το Χέρι της Θεάς προκειμένου να τον οδηγήσει μακριά από την απόγνωση και το σκοτάδι.

Δεν ήμουν σε θέση να την αμφισβητήσω. Ποτέ ως τώρα δε με συμβούλεψε λανθασμένα και έμαθα να τρέμω τις μέρες που ήταν απασχολημένη στον ναό της προκειμένου να επιτηρεί τους προσκυνητές και τις μαθητευόμενες της. Σήμερα όμως... ναι, το να περάσω λίγη ώρα με την Ιάνθη ήταν προτιμότερο από οτιδήποτε άλλο.

Μάζεψα την αραχνοϋφαντή ποδιά του ρόδινου φορέματός μου στη χούφτα μου και ανέβηκα τα μαρμάρινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στο σπίτι.

Την επόμενη φορά, υποσχέθηκα στον εαυτό μου. Την επόμενη φορά θα έπειθα τον Τάμλιν να με αφήσει να πάω στο χωριό.

«Μα, δε γίνεται να την αφήσουμε να καθίσει δίπλα σε αυτόν. Θα σκοτώνονταν... κι ύστερα τα αίματα θα μας χαλούσαν τα τραπεζομάντιλα». Κάτω από την ανοιχτόχρωμη γκριζογάλανη κουκούλα της,

η Ιάνθη ζάρωσε το μέτωπό της και μαζί το τατουάζ με τις διάφορες φάσεις της Σελήνης που απλωνόταν πάνω του. Έσβησε το όνομα που είχε συμπληρώσει σε έναν από τους πίνακες με τις θέσεις των καλεσμένων μόλις λίγες στιγμές νωρίτερα.

Η μέρα είχε ξεσπάει, έτσι που η ατμόσφαιρα στο δωμάτιο ήταν κάπως βαριά, παρότι από τα ανοιχτά παράθυρα φυσούσε αεράκι. Κι όμως, το ρούχο με τη βαριά κουκούλα παρέμενε στη θέση του.

Όλες οι Πρωθιέριες φορούσαν εκείνα τα φουσκωτά, περιτέχνα κεντημένα και στρωμένα ρούχα, που όμως καθόλου γεροντίστικα δεν ήταν. Η λεπτή μέση της Ιάνθης τονιζόταν κυκλωμένη από ένα φινό ζωνάρι καρφωμένο με γαλανά πετράδια, καθένα τους σε άψογο οβάλ σχήμα, δεμένο με αστραφτερό ασήμι. Και πάνω στην κουκούλα της έστεκε ένα ασορτί διάδημα, μια ντελικάτη λωρίδα ασημιού με μια μεγάλη πέτρα στο κέντρο. Ένα κομμάτι ύφασμα είχε διπλωθεί κάτω από το διάδημα, ένα ενσωματωμένο παραπέτασμα που προοριζόταν να τραβιέται και να καλύπτει μέτωπο και μάτια κάθε φορά που έπρεπε να προσευχηθεί, να στραφεί στη Μαρμίτα και τη Μητέρα ή απλά να σκεφτεί.

Η Ιάνθη μού έδειξε μια φορά πώς έδειχνε το ύφασμα τραβηγμένο: μονάχα η μύτη και τα γεμάτα αισθησιακά χείλη της διακρίνονταν. Η Φωνή της Μαρμίτας. Είχα βρει την εικόνα στενόχωρη, καθώς, καλύπτοντας απλά το πάνω μέρος του προσώπου της, έμοιαζε να είχε μεταμορφώσει εκείνο το ζωηρό, εύστοφο πλάσμα σε εικόνισμα, σε κάτι... άλλο. Ευτυχώς, τον περισσότερο καιρό κρατούσε το ύφασμα σηκωμένο. Μάλιστα, υπήρχαν φορές που κατέβαζε την κουκούλα τελείως, επιτρέποντας στον ήλιο να παίξει με τα μακριά, ελαφρώς σγουρά, χρυσαφένια μαλλιά της.

Τα ασημένια δαχτυλίδια της Ιάνθης γυάλιζαν γύρω από τα περιποιημένα δάχτυλά της, καθώς σημείωνε ένα άλλο όνομα. «Είναι σαν παιχνίδι», είπε, αναστενάζοντας με την κομψή μυτούλα της. «Όλα αυτά τα πιδόνια, που διεκδικούν εξουσία και κυριαρχία, πρόθυμα να χύσουν αίμα, αν χρειαστεί. Η προσαρμογή πρέπει να σου φαίνεται περίεργη».

Τόση κομψότητα και τόσος πλούτος... κι όμως η βανανυσότητα παρέμενε. Τα ξωτικά δεν έμοιαζαν με τους ευγενείς του κόσμου των θνητών. Όχι, αν έρχονταν σε σύγκρουση, ήταν βέβαιο πως κάποιος θα κατέληγε να φτύσει αίμα. Κυριολεκτικά.

Υπήρχε εποχή που έτρεμα ακόμη και να βρεθώ στον ίδιο χώρο μαζί τους.

Ανοιγόκλεισα τα δάχτυλά μου, τεντώνοντας και ζαρώνοντας τα τατουάζ που κάλυπταν την επιδερμίδα μου.

Πλέον ήμουν σε θέση να πολεμήσω στο πλευρό τους ή εναντίον τους. Όχι πως το είχα επιχειρήσει.

Βρισκόμουν υπό αυστηρή παρακολούθηση, υπό διαρκή εποπτεία και αξιολόγηση. Ποιος ο λόγος να μάθει η νύφη του Μεγάλου Άρχοντα να πολεμάει, εφόσον είχε επιστρέψει η ειρήνη; Αυτό ήταν το σκεπτικό της Ιάνθης, όταν έκανα το λάθος να το αναφέρω στο τραπέζι. Ο Τάμλιν, προς τιμήν του, κατάφερε να δει το ζήτημα και από τις δυο πλευρές: θα μάθαινα να προστατεύω τον εαυτό μου... όμως αυτό θα οδηγούσε σε φήμες.

«Και οι άνθρωποι δεν είναι καλύτεροι», της είπα τελικά. Και επειδή η Ιάνθη ήταν σχεδόν η μόνη από τις νέες συντροφίες μου που δεν έδειχναν να με φοβούνται ή να με υπολήπτονται υπερβολικά, προσπάθησα να πιάσω κουβέντα. «Η αδελφή μου, η Νέστα, μια χαρά θα ταίριαζε εδώ», είπα.

Η Ιάνθη έγειρε το κεφάλι της στο πλάι, έτσι που το φως του ήλιου έκανε να λάμψει η μπλε πέτρα που έστεκε στην κορυφή της κουκούλας της. «Αλήθεια, οι θνητοί συγγενείς σου θα παρευρεθούν;»

«Όχι». Δεν είχα σκεφτεί να τους προσκαλέσω... δεν είχα θελήσει να τους εκθέσω στον κόσμο της Πρίθιαν. Ούτε σε αυτό στο οποίο είχα μεταμορφωθεί.

Εκείνη χτύπησε ελαφρά τον μακρύ, κομψό δείκτη της πάνω στο τραπέζι. «Μα, ζουν πολύ κοντά στο τείχος, σωστά; Αν ήταν σημαντικό για σένα να τους έχεις κοντά σου, ο Τάμλιν κι εγώ θα μπορούσαμε να εγγυηθούμε την ασφαλή μετάβασή τους». Στις ώρες που είχαμε περάσει μαζί τής είχα πει για το χωριό, για το σπίτι όπου πλέον κατοικούσαν οι αδελφές μου, για τον Άιζακ Χέιλ και τον Τόμας Μάντρεϊ. Δεν είχα καταφέρει να μνημονεύσω την Κλερ Μπέντορ... ή τι είχε απογίνει η οικογένειά της.

«Πάντως», είπα, πασχίζοντας να προσπεράσω την ανάμνηση εκείνης της κοπέλας και τι της είχε συμβεί, «η αδελφή μου η Νέστα απεχθάνεται το γένος σας».

«Το γένος μας», με διόρθωσε χαμηλόφωνα η Ιάνθη. «Το έχουμε συζητήσει αυτό».

Αρκέστηκα σε ένα καταφατικό νεύμα.

Εκείνη, όμως, επέμεινε. «Είμαστε αρχαία γενιά, και πονηρή, και μας αρέσει να χρησιμοποιούμε τις λέξεις σαν λεπίδες και νύχια. Κάθε λέξη που θα βγει από το στόμα σου, κάθε έκφραση, θα κριθεί... και ενδεχομένως θα χρησιμοποιηθεί εις βάρος σου», είπε. «Να φυλάγεται, αρχόντισσά μου», πρόσθεσε σαν να ήθελε να μετριάσει την προειδοποίησή της.

Αρχόντισσα. Τι ανούσια προσφώνηση! Κανείς δεν ήξερε πώς να με αποκαλέσει. Δεν ήμουν γεννημένη ξωτικό.

Ήμουν Πλασμένη... Αναστήθηκα και μου δόθηκε αυτό το σώμα από τους επτά Αρχόντες της Πρίθιαν. Δεν ήμουν το ταίρι του Τάμλιν, απ' όσο ήξερα. Δεν είχε επισημοποιηθεί ο δεσμός μας... ακόμη.

Ειλικρινά... ειλικρινά η Ιάνθη, με τα φωτεινά, χρυσαφένια μαλλιά της, εκείνα τα γαλαζοπράσινα μάτια, τα κομψά χαρακτηριστικά και το λυγρό σώμα, έμοιαζε περισσότερο ταιριαστή για ταίρι του Τάμλιν. Αντάξιά του. Η ένωσή της με τον Τάμλιν, το ταίριασμα ενός Αρχοντα και μιας Πρωθιέρας, θα έστελνε ένα σαφές μήνυμα ισχύος προς οποιαδήποτε πιθανή απειλή για τον τόπο μας. Και θα διασφάλιζε την εξουσία που, δίχως άλλο, επιθυμούσε να δημιουργήσει για τον εαυτό της η Ιάνθη.

Ανάμεσα στα ξωτικά οι ιέρειες επέβλεπαν τις γιορτές και τα τελετουργικά, κατέγραφαν τις ιστορίες και τους θρύλους, συμβούλευαν τους άρχοντες και τις αρχόντισσες σε ζητήματα σπουδαία και ασήμαντα. Δεν την είχα δει να κάνει μαγικά, όταν όμως ρώτησα τον Λούσιεν, εκείνος συνοφρυώθηκε και είπε πως η μαγεία τους πήγαζε από τις τελετές τους και μπορούσε να αποδειχθεί απόλυτα θανάσιμη, εφόσον το επέλεγαν. Την είχα παρακολουθήσει στη διάρκεια της Χειμερινής Ισημερίας και αναζητούσα κάποιο σημάδι παρατηρώντας τον τρόπο που στάθηκε ώστε ο ήλιος στην ανατολή να φωτίζει τα σηκωμένα μπράτσα της, όμως δε διέκρινα ίχνος ενέργειας. Ούτε από την ίδια ούτε από το έδαφος πάνω στο οποίο πατούσαμε.

Δεν ξέρω τι πραγματικά περίμενα από την Ιάνθη, μία από τις δώδεκα Μεγάλες Ιέρειες που από κοινού με τις αδελφές τους διοικούσαν ολόκληρη την Πρίθιαν. Αρχαίες, άγαμες και αθόρυβες, ως εκεί έφταναν οι προσδοκίες μου, χάρη στους θρύλους που ψιθυρίζονταν στους τόπους των θνητών, όταν ο Τάμλιν ανακοίνωσε πως μια παλιά φίλη επρόκειτο σύντομα να εγκατασταθεί και να ανακαινίζει το ετοι-

μόρροπο συγκρότημα του ναού στα εδάφη μας. Όμως η Ιάνθη ήρθε σαν αύρα στο σπίτι μας το επόμενο πρωινό κι εκείνες οι προουδοκίες ακυρώθηκαν στη στιγμή. Ιδίως το σκέλος της αγαμιάς.

Οι ιέρειες μπορούσαν να παντρεύονται, να κάνουν παιδιά και γενικά να έχουν σχέσεις, στον βαθμό που το επιθυμούσαν. Θα αποτελούσε ασέβεια απέναντι στο δώρο της γονιμότητας που πήγαζε από τη Μαρμίτα να περιοριστούν τα ένστικτά τους, η εγγενής μαγεία του θηλυκού να φέρνει ζωή, όπως μου είχε πει κάποτε η Ιάνθη.

Έτσι, ενώ οι επτά Μεγάλοι Άρχοντες κυβερνούσαν την Πρίθιαν από τους θρόνους τους, οι δώδεκα Μεγάλες Ιέρειες κυβερνούσαν από τους βωμούς τους και τα παιδιά τους ήταν εξίσου ισχυρά και σεβαστά όπως οι γόνοι οποιουδήποτε άρχοντα. Και η Ιάνθη, η νεότερη Μεγάλη Ιέρεια εδώ και τρεις αιώνες, παρέμενε άγαμη, άτεκνη και πρόθυμη να απολαύσει τα καλύτερα αρσενικά που είχε να προσφέρει ο τόπος.

Συχνά αναρωτιόμουν πώς ήταν να είσαι τόσο ελεύθερη και τόσο συμφιλιωμένη με τον εαυτό σου.

«Έχεις σκεφτεί καθόλου το χρώμα των τριαντάφυλλων; Λευκά; Ροζ; Κίτρινα; Κόκκινα...» είπε, όταν δεν απάντησα στη διακριτική επίπληξή της.

«Όχι κόκκινα».

Σιχαινόμουν το συγκεκριμένο χρώμα. Περισσότερο από οτιδήποτε. Τα μαλλιά της Αμαράνθα, όλο εκείνο το αίμα, οι πληγές στο τσακισμένο κορμί της Κλερ Μπέντορ, καρφωμένο στους τοίχους Κάτω από το Βουνό...

«Το σκούρο πορτοκαλί θα ήταν όμορφο μέσα σε τόσο πράσινο... Όμως ίσως να φέρνει υπερβολικά στην Αυλή του Φθινοπώρου». Πάλι εκείνος ο δείκτης χτύπησε ελαφρά πάνω στο τραπέζι.

«Ό,τι χρώμα θέλεις». Αν ήθελα να ήμουν ειλικρινής με τον εαυτό μου, θα παραδεχόμουν ότι η Ιάνθη είχε εξελιχτεί σε δεκανίκι. Όμως έμοιαζε πρόθυμη να το κάνει... να νοιαστεί, όταν ήταν αδύνατον να το κάνω εγώ.

Κι όμως, τα φρύδια της Ιάνθης ανασηκώθηκαν ελαφρά.

Παρότι ήταν Προwhιέρεια, τόσο η ίδια όσο και η οικογένειά της είχαν γλιτώσει τη φρίκη όσων συνέβαιναν Κάτω από το Βουνό, αφού τράπηκαν σε φυγή. Ο πατέρας της, ένας από τους ισχυρότερους συμμάχους του Τάμλιν στην Αυλή της Άνοιξης και διοικητής των δυνάμεών

του, είχε διαισθανθεί τους κινδύνους που πλησίαζαν και έστειλε την Ιάνθη, τη μητέρα της και τις δύο μικρότερες αδελφές της στο Βάλαχαν, μία από τις αμέτρητες περιοχές των ξωτικών πέρα από τον ωκεανό. Για πενήντα χρόνια έζησαν στην ξένη Αυλή, περιμένοντας υπομονετικά, την ώρα που ο λαός τους σφαγιαζόταν και σκλαβωνόταν.

Δεν είχε αναφερθεί σε εκείνα τα γεγονότα ούτε μια φορά. Κι εγώ ήξερα πως δεν έπρεπε να ρωτήσω.

«Κάθε στοιχείο αυτού του γάμου στέλνει ένα μήνυμα, όχι μόνο στην Πρίθιαν, αλλά και στον κόσμο παραπέρα», είπε. Έπνιξα έναν αναστεναγμό. Το ήξερα, δεν ήταν η πρώτη φορά που μου το επισημαίνει. «Το ξέρω πως δε σου αρέσει ιδιαίτερα το φόρεμα...»

Υπερβολικά επιεικής η διατύπωσή της. Όχι δε μου άρεσε, σιχαινόμουν εκείνο το απαίσιο πράγμα από τούλι που είχε διαλέξει. Ούτε στον Τάμλιν άρεσε, κι ας είχε κλείσει η φωνή του από τα γέλια, όταν του το έδειξα κατ' ιδίαν στο δωμάτιό μας. Όμως με είχε διαβεβαιώσει πως, παρότι το φόρεμα ήταν εξωφρενικό, η ιέρεια ήξερε τι έκανε. Εγώ, πάλι, ήθελα να αντιδράσω, καθώς με ενοχλούσε αφάνταστα το γεγονός πως, παρότι κι εκείνος συμφωνούσε μαζί μου, είχε πάρει το μέρος της, όμως... κάτι τέτοιο θα απαιτούσε πολύ περισσότερη ενέργεια από όση του άξιζε.

«Όμως, στέλνει το σωστό μήνυμα. Έχω περάσει αρκετό χρόνο σε διάφορες Αυλές ώστε να γνωρίζω πώς λειτουργούν. Έχε μου εμπιστοσύνη», συνέχισε η Ιάνθη.

«Σου έχω εμπιστοσύνη», είπα και έδειξα τα διάφορα χαρτιά που ήταν απλωμένα μπροστά μας. «Εσύ ξέρεις πώς γίνονται όλα αυτά τα πράγματα. Εγώ, πάλι, όχι».

Το ασήμι λαμπύριζε γύρω από τους καρπούς της Ιάνθης, έτσι που μου θύμιζε τα βραχιόλια που φορούσαν τα Τέκνα των Ευλογητών στην απέναντι πλευρά του τείχους. Υπήρχαν φορές που αναρωτιόμουν αν εκείνοι οι αφελείς άνθρωποι έκλεψαν την ιδέα από τις Μεγάλες Ιέρειες της Πρίθιαν, αν ήταν κάποια ιέρεια όπως η Ιάνθη εκείνη που είχε βοηθήσει στην εξάπλωση αυτής της ανοησίας στις τάξεις των ανθρώπων.

«Και για μένα είναι μια σημαντική στιγμή», είπε προσεκτικά η Ιάνθη, καθώς ίσιωνε το διάδημα πάνω στην κουκούλα της. Τα γαλαζοπράσινα μάτια της συνάντησαν τα δικά μου. «Εμείς οι δύο μοιάζουμε τόσο πολύ... νέες, δεν έχουμε δοκιμαστεί ακόμη ανάμεσα σε

αυτούς τους... λύκους. Σου είμαι ευγνώμων, όπως και στον Τάμλιν, που μου επιτρέψατε να χοροστατήσω στην τελετή, που με προσκαλέσατε να εργαστώ σε αυτή την Αυλή, να αποτελέσω μέρος της. Οι υπόλοιπες Μεγάλες Ιέρειες δε μου τρέφουν ιδιαίτερη εκτίμηση ούτε βέβαια κι εγώ σε εκείνες, όμως...» Κούνησε το κεφάλι της και η κουκούλα ακολούθησε την κίνησή της. «Μαζί», μουρμούρισε, «οι τρεις μας αποτελούμε ένα ισχυρό σύνολο. Οι τέσσερις, αν υπολογίσεις και τον Λούσιεν». Ρουθούνισε. «Όχι πως δείχνει ιδιαίτερη διάθεση να έχει οποιαδήποτε σχέση μαζί μου».

Μπηχτή.

Έβρισκε συχνά τρόπους να τον αναφέρει, να τον στριμώχνει στις διάφορες εκδηλώσεις, να ακουμπά τον αγκώνα ή τον ώμο του. Εκείνος αδιαφορούσε συστηματικά. Την περασμένη εβδομάδα αποφάσισα τελικά να τον ρωτήσω αν η Ιάνθη τον είχε βάλει στο μάτι. Εκείνος απλά με κοίταξε, γρυλίζοντας ελαφρά, προτού σηκωθεί και φύγει. Το εξέλαβα ως καταφατική απάντηση.

Όμως ένα ταίριασμα με τον Λούσιεν θα αποδεικνυόταν σχεδόν εξίσου επωφελές όσο εκείνο με τον Τάμλιν: το δεξί χέρι ενός Μεγάλου Άρχοντα και παράλληλα γιος ενός άλλου Μεγάλου Άρχοντα... Τα παιδιά που θα προέκυπταν από αυτή την ένωση θα ήταν ισχυρά, ζηλευτά.

«Το ξέρεις πως είναι... δύσκολο για εκείνον ό,τι έχει να κάνει με θηλυκά», είπα όσο πιο ουδέτερα μπορούσα.

«Έχει βρεθεί με πολλά θηλυκά μετά τον θάνατο της ερωμένης του».

«Ίσως στην περίπτωση σου να είναι διαφορετικά... ίσως να σήμεινε κάτι για το οποίο δεν είναι ακόμη έτοιμος». Σήκωσα τους ώμους γυρεύοντας τις κατάλληλες λέξεις. «Ίσως γι' αυτό να μένει σε απόσταση».

Έδειξε να το σκέφτεται κι εγώ παρακαλούσα να πιστέψει το περίπου ψέμα μου. Η Ιάνθη ήταν φιλόδοξη, ευφυής, πανέμορφη και τολμηρή, όμως δε νομίζω ότι ο Λούσιεν την είχε συγχωρέσει ή θα τη συγχωρούσε ποτέ που τράπηκε σε φυγή το διάστημα της βασιλείας της Αμαράνθα. Για την ακρίβεια, υπήρχαν φορές που ειλικρινά ανησυχούσα μήπως ο φίλος μου της ριχνόταν για να της ξεσκίσει το λαρόγγι.

Τελικά, η Ιάνθη έγνεψε καταφατικά. «Τουλάχιστον εσύ ανυπομονείς για τον γάμο;»

Βάλθηκα να παίζω με το σμαραγδένιο δαχτυλίδι μου. «Θα είναι η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου».

Τη μέρα που ο Τάμλιν μου ζήτησε να τον παντρευτώ, πράγματι έτσι ένιωσα. Δάκρυζα από ευτυχία καθώς του απαντούσα ναι, ναι, χίλιες φορές ναι, και κάναμε έρωτα σε εκείνο το λιβάδι με τα αγριο-λούλουδα όπου με είχε φέρει για την περίσταση.

Η Ιάνθη έγενεψε καταφατικά. «Η ένωση αυτή είναι ευλογημένη από τη Μαρμίτα. Το ότι επιβίωσες από τη φρίκη Κάτω από το Βουνό απλά το αποδεικνύει».

Τότε την είδα να ρίχνει μια κλεφτή ματιά προς το αριστερό χέρι μου, στα τατουάζ.

Χρειάστηκε να καταβάλω προσπάθεια για να μην κρύψω το χέρι μου κάτω από το τραπέζι.

Το τατουάζ στο μέτωπό της ήταν φτιαγμένο με σκούρα μπλε μελάνη, όμως πάλι κατά κάποιον τρόπο ήταν ταιριαστό, έδενε με τα θηλυκά φορέματα, τα φωτεινά, ασημένια κοσμήματα. Αντίθετα με την περίτεχνη βιαιότητα του δικού μου.

«Θα μπορούσαμε να σου βρούμε γάντια», πρότεινε.

Ήταν κι αυτή μια επιλογή που θα έστελνε ακόμη ένα μήνυμα... ενδεχομένως στο πρόσωπο που τόσο απεγνωσμένα ήλπιζα πως είχε ξεχάσει ότι υπήρχα.

«Θα το σκεφτώ», είπα με ένα άνευρο χαμόγελο.

Χρειάστηκε να βάλω τα δυνατά μου ώστε να μην τραπώ σε φυγή προτού περάσει η ώρα και η Ιάνθη αποσυρθεί στα προσωπικά της διαμερίσματα για να προσευχηθεί –δώρο από τον Τάμλιν με την επιστροφή της–, ώστε να αποδώσει τις μεσημεριανές ευχαριστίες στη Μαρμίτα για την απελευθέρωση του τόπου μας, τον θρίαμβό μου και την εγγυημένη κυριαρχία του Τάμλιν σε τούτα εδώ τα εδάφη.

Κάποιες φορές σκεφτόμουν να της ζητήσω να προσθέσει κι εμένα στις προσευχές της· να προσευχηθεί ώστε μια μέρα να μάθαινα να αγαπώ τα φορέματα, τις γιορτές και τον ρόλο μου ως μια σεμνή, χαριτωμένη νύφη.

«Πες μου τι βλέπεις».
«Έναν κόσμο διχασμένο».

Η Φείρα γλίτωσε από τα χέρια της Αμαράνθα και κατόρθωσε να επιστρέψει στην Αυλή της Άνοιξης – όμως το τίμημα αποδείχτηκε μεγάλο. Παρότι πλέον διαθέτει τις δυνάμεις των ξωτικών, η καρδιά της παραμένει ανθρώπινη και δεν μπορεί να ξεχάσει όσα τρομερά χρειάστηκε να κάνει προκειμένου να σώσει τον λαό του Τάμλιν.

Και ενώ προσπαθεί να διαχειριστεί τον σκοτεινό ιστό των πολιτικών ισορροπιών της Αυλής, του πάθους και των μεθυστικών δυνάμεών της, μία δύναμη, απείρως σκοτεινότερη, καιροφυλακτεί και ίσως η Φείρα αποδειχτεί το κλειδί για την αντιμετώπισή της. Για να συμβεί αυτό, όμως, θα χρειαστεί να τιθασεύσει τα φοβερά χαρίσματά της, να γιατρέψει τη ραγισμένη ψυχή της και να αποφασίσει πώς θέλει να διαμορφώσει το μέλλον της...

Η Σάρα Τζ. Μάας, τα βιβλία της οποίας έχουν συμπεριληφθεί στις λίστες ευπωλήτων των *New York Times* και της *USA Today*, διευρύνει τον κόσμο της Φείρα πέρα από κάθε φαντασία, σε αυτή τη σαγηνευτική και καθηλωτική συνέχεια του ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ.

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20136